

ВХІДНІ ЧИННИКИ ВПЛИВУ НА АДАПТИВНО-УПРАВЛІНСЬКУ СФЕРУ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

©Безугла Ю.Є., 2015

Сучасний етап розвитку економіки України характеризується нестабільністю умов функціонування підприємств, що обумовлено підвищенням рівня мобільності зовнішніх чинників і посиленням їхнього впливу на внутрішнє середовище. Тому для забезпечення стабільного економічного зростання підприємств необхідно вирішити ряд нагальних проблем, серед яких однією з головних є визначення вхідних чинників.

Основні адаптивно-управляючі впливи на діяльність підприємств здійснюють три основні групи суб'єктів, зацікавлених в його результативності: держава, власники і інвестори, менеджери. Кожен із суб'єктів переслідує, в першу чергу, свої фінансові інтереси, внаслідок чого існує певна неоднозначність, а іноді і антагонізм їх оцінки результативності діяльності конкретної організації. Разом з тим, існує загальний, об'єднуючий їх інтерес – зростання ефективності сфери розвитку підприємств в цілому, для оцінки якої необхідно формування цілісної системи критеріїв фінансового і нефінансового характеру і використання адекватних методів і методик аналізу [1-5]. Поєднання управління результативністю (ринкові результати) і ефективністю (фінансові результати) стає тим самим контрольним механізмом, необхідним для проведення змін на підприємстві. Результативність діяльності відображає суб'єктивний рівень оцінки різними учасниками на основі інтерпретації доступного обсягу фінансової і нефінансової інформації [4]. На противагу ефективності діяльності, показники результативності значно ширше і різноманітніше.

Проведені автором дослідження дозволили встановити, що необхідно враховувати інтереси всіх сторін, які можуть здійснити істотний вплив на моделювання вхідних факторів внутрішньої та зовнішньої сфери розвитку підприємств. Саме тому, яким не було б трактування головної мети проведення адаптаційних змін різними сторонами, управління ними має сприяти створенню приналежних до ринкових умов суб'єктів господарювання, що в свою чергу може бути забезпечене при наявності міцних конкурентних позицій підприємства на споживчому ринку та можливостей їх зростання у довгостроковій перспективі, а отже, фінансові ресурси підприємств використовуються не достатньо ефективно. Це сприяє визначенню оптимального співвідношення фінансових ресурсів підприємства, що дає змогу керівництву підприємства, вивчивши характер тенденцій, вибрати фінансову політику управління підприємством, яка забезпечить досягнення кінцевої мети функціонування підприємств впродовж стратегічного періоду.

1. Баттрик Р. *Техника принятия эффективных управленческих решений* / Р. Баттрик ; пер. с англ. А. Романченко ; под. ред. В.Н. Фунтова. – 2-е изд. – СПб. : Питер, 2006. – 413 с.
2. Вітлінський В.В. *Моделювання та кількісне оцінювання економічного ризику великих виробничих систем* / В.В. Вітлінський, Є.В. Афанасьєв // *Економіка: проблеми теорії та практики* : зб. наук. пр. / Дніпропетр. нац. ун-т. – Д., 2006. – Вип. 185, т. 4. – С. 742–752.
3. Калінеску Т.В. *Стратегічний потенціал підприємства: формування та розвиток* : моногр. / [Т.В. Калінеску, Ю. А. Романовська, О. Д. Кирилов]; *Східноукр. нац. ун-т ім. В. Даля*. – Луганськ, 2007. – 272 с.
4. Кугаєнко А.А. *Методы динамического моделирования в управлении экономикой* / А.А. Кугаєнко; под ред. П.Е. Кондрашова. – 2-е изд., испр. и доп. – М. : *Університетська книга*, 2005. – 456 с.
5. Лєпа Н.Н. *Методы и модели стратегического управления предприятием* / Н.Н. Лєпа; *НАН України, Ін-т економіки промисловості*. – Донецьк : *Юго-Восток*, 2002. – 186 с.